

2018 0511 SahW Wolfsberg – Beek

Gisteravond behoorde ik tot één van de laatste Pelgrims die het bed opzoekt. De vogeltjes fluiten mij ook hier gewoon wakker. Zachtjes sluip ik mijn bed uit om mijn mede Pelgrims niet wakker te maken. Om 6.30 uur loop ik buiten. Het terrein van de Wolfsberg is stil en verlaten. Er heerst een serene rust.

De zon schijnt op een ongelooflijk romantische wijze door de bomen. Een licht oranje ochtend gloed kleurt de omgeving. Stil sta ik te genieten van deze mooie morgen.

Ik heb heerlijk geslapen en ben zo blij dat alles gisteren gegaan is zoals we gehoopt hadden. De voorbereidingen waren oké. De uitvoering is afhankelijk van nog veel meer factoren dan alleen de voorbereidingscommissie. We boffen werkelijk met alles. Maar bovenal met de mooie mensen die elkaar vergezellen. Pelgrims onderweg naar Santiago aan het Wad, ieder zijn eigen pad.

De paar keer dat ik op dit terrein was zag ik het bordje 'Waldkapelle'. Nu het toch nog lekker vroeg en ik hier alleen op de wereld lijk ga ik op onderzoek uit. Een

rood/wit lint versperd mij de weg. Wat nou.....? Mag ik niet naar de Walkapelle? Ik laat me niet zomaar tegenhouden, op mijn 5-fingers schoentjes loop ik door het gras dat een klein beetje nat is van de dauw. Dit belooft dus weer een warme dag te worden. Heerlijk. Ik loop mij vervolgens vast op een stel omgevallen bomen. De januari stormen zijn hier flink te keer gegaan zeg. Het afzetlintje hangt er duidelijk niet voor niks.

Maar toch.....ben ik zo nieuwsgierig naar die Waldkapelle dat ik gewoon nog een ander weggetje probeer. Even later sta ik bij de Waldkapelle. Een klein rechthoekig stukje afgebakend bos. Een altaar met een groot kruis erachter en een stuk of 24 boomstamkrukjes. Het is er zo vredig. Ik hoor de vogeltjes fluiten, zelfs de herrie in mij verstopt zich.....Ik geniet van dit rust momentje op de vroege morgen.....

Ik ga terug naar de herberg, op het bankje voor de deur schrijf ik in mijn dagboek. Het duurt nog best een poosje voor de eerste slaperige Pelgrims zich buiten wagen. Hoe laat is het ontbijt ook al weer? Kunnen we al? Nee nog niet. Nog even geduld. In de gangen is het inmiddels lekker rumoerig aan het worden. Ik kijk in 'onze' kamer of de heren wakker zijn. En ja hoor.....ook hier is leven in de brouwerij. Tijd om mijn bed af te halen en mijn tas weer in te pakken. Want ja.....dat wat ik in Spanje kan, dat kan ik hier natuurlijk ook heel goed. Een enorme chaos maken van mijn bed. Ongelooflijk bijna. Heb ik zowat niks bij me, weet ik het nog voor elkaar te krijgen een heel matras vol te hebben liggen met zoi. Ik rol mijn spulletjes op en stop alles weer in de rugzak. Bed afhalen, spullen opvouwen en op een stapeltje bij de deur gelegd. De heren zoeken een bezem en ruimen verder onze kamer op. Goed bezig mannen. Dank jullie wel.

Tijd voor het ontbijt. In een lange rij lopen we langs het ontbijt buffet en maken meteen een lunchpakketje klaar. Prima geregeld allemaal. Er is meer dan genoeg en zelfs nog snoepgoedjes, drinken en fruit voor onderweg. Wat een service.

De penningmeester is de rekening gaan opmaken voor de drankjes en verteld tijdens het ontbijt dat de drankjes van gisteravond voor rekening van de regio komen. Dit bericht wordt met applaus ontvangen. De meeste pelgrims gaan na het ontbijt nog even terug naar hun kamer om de laatste spulletjes te pakken. Ik ga nog een poging wagen een stempel te bemachtigen, daar is me al zoveel keer om gevraagd.

De Pelgrimspaspoorten komen tevoorschijn

en iedereen is blij er weer een stempel bij te hebben. Dit is best een soort van besmettelijk virus aan het worden. Km-ters maken en zo veel mogelijk stempels verzamelen. Nadat we een groepsfoto hebben gemaakt en de fietsers zijn uitgezwaaid gaan ook wij weer op weg.

We lopen langs de glooiende, gladgetrokken akkers, de uitzichten zijn adembenemend. De lucht prachtig helder blauw met hier en daar een witte wolk. Het tempo zit er in de voorhoede behoorlijk in, dus af en toe wachten we even tot de gelederen weer bij elkaar zijn. Als alles dan eindelijk weer bij elkaar is wijst een Pelgrim ons op de hostie boom. De voorhoede is er al aan voorbij gesjeesd.

Volgens de overlevering zou een herder in het jaar 1279 na een [paasdienst](#) zijn geconsacreerde [hostie](#) niet hebben doorgeslikt, maar in een spleet van de boom hebben uitgespuugd. De herder biechtte zijn misdaad op bij zijn priester, die vervolgens naar de boom snelde om de hostie te zoeken. Het lukte de pastoor echter niet de hostie terug te vinden. Vele jaren later, in 1308, werd de boom gekapt om als brandhout voor de pastoor te dienen. Tijdens het spalten van de boom werd er een corpus tussen het hout gevonden. Het verhaal ging snel de ronde dat de hostie was uitgegroeid tot een corpus en binnen zeer korte tijd werd het voorwerp een voorwerp van verering voor talrijke pelgrims. Het oudste schriftelijke vastlegging van deze geschiedenis is een geschrift van Johannes van Wanray, dat dateert van vlak na 1338 (bron; Wikipedia)

Wij kijken door het ronde gaatje in de boom waar je een prachtig zicht op de kerk van Kranenburg hebt. In Kranenburg bezoeken we de Petrus en Paulus kerk. Ook hier is weer een stempel te bemachtigen. Als iedereen bijna de kerk uit is om te gaan lunchen steek ik een kaarsje op. Even een momentje voor mezelf. Ik krijg het te kwaad. Wat gebeurt er toch? Er is toch helemaal geen reden voor tranen? Ik laat ze maar even stromen, tegenhouden heeft geen zin. Dit overkwam me in Spanje ook. Tranen die zomaar ineens naar buiten willen. Is het de spanning van het organiseren? Is het de dankbaarheid dat alles zo goed verloopt? Is het de grote inspanning van gisteren? 50 km fietsen en 24 km wandelen? Of is het misschien iets heel anders wat ik zelf nog niet wil begrijpen? Ik krijg er de vinger niet achter en laat het maar

gewoon gebeuren. Als ik de kerk uit wil lopen zie ik nog een aantal mede Pelgrims zitten, ik schuif

nog even bij hen in de bank. Stilletjes zitten we naast elkaar en genieten van de rust in deze mooie kerk. Ieder met zijn of haar eigen gedachten.

Willen we nog wat eten dan zullen we toch echt wat tijd moeten gaan nemen om te lunchen. Bij Derks zitten we eindeloos lang op ons onze lunch te wachten. De koffie is allang op maar ons broodje moet blijkbaar nog gebakken worden of zo iets. We hebben 5 minuten om het op te eten als het uiteindelijk geserveerd wordt. Ach ja.....snelle lunch. Hadden we maar niet zo lang in de kerk moeten blijven zitten. Net op tijd sluiten we de rijen bij het verzamelpunt. We kunnen weer op pad.

Eerst nog een deel redelijk vlakke weg, waar we al snel weer flink uit elkaar gaan lopen. Het is best een uitdaging de groep een beetje bij elkaar te houden. Door af en toe een klein stukje te veel op de techniek te vertrouwen en dan lekker toch verkeerd te lopen zijn de achterste Pelgrims ineens de voorste. Hilarisch. Het gebeurde 2x kort achter elkaar. Als we linksaf gaan is het gedaan met vlak lopen..... we gaan naar de Duivelsberg zegt het bordje ons.

Oeps.....nou dat beloofd wat. We lopen door een adembenemend buitenlands aandoend landschap. Twee paarden met hun veulentjes houden een paar pelgrims in hun greep. Het ziet er zo aandoenlijk uit. De kleine veulentjes die nog bij mama aan het drinken waren. Zo schattig. Als we ons omdraaien staat de familie koe ons aan te gapen. Ja jullie kijken nu wel naar die paardjes maar wij zijn er ook nog! Zie je ze denken. Wij zijn ook leuk. Het was maar goed dat we gemaand werden door te lopen want anders waren we de aansluiting met de grote groep echt kwijt geweest.

We lopen flinke heuvels op die in onze kuitjes bijten. Prachtig om het lint bontgekleurde, zomers geklede Pelgrims te zien voortschrijden. Een kippenveld momentje ontstaat als Peter de Bourdon hoog boven zich houdt. Jammer genoeg was ik net te laat om een plaatje hiervan te schieten.

Via een klein smal weggetje onderlangs de Duivelsberg komen we op het pad dat ons naar het Pannenkoekenhuis leidt. We ploffen neer op het terras en genieten van de koude versnaperingen.

Wanneer iedereen een beetje uitgerust is en een sanitaire stop heeft gehouden maken we ons op voor de laatste klimmen en dalen expeditie. We lopen Beek binnen en vallen bij Spijker op het terras neer. Moe, maar zeer voldaan kijk ik naar alle tevreden, blij koppiers rondom mij. Wat was het leuk deze 2-daagse Santiago aan het Wad in de regio Arnhem-Nijmegen.

Vele complimentjes worden uitgedeeld. Iedereen gaat met een blij, tevreden gevoel naar huis. Wat heb ik genoten van deze 2 prachtige Camino dagen. Ze zijn bijzonder in allerlei opzichten. Santiago aan het Wad zit vol verrassingen. Dank jullie wel lieve medepelgrims dat jullie er waren. Dat jullie je verhalen met elkaar wilden delen. De gezelligheid, de saamhorigheid, de lol, de verbroedering. Ook ik zeg met volle overtuiging zoals zovelen van jullie bij het afscheid zeiden:

VOLGEND JAAR WEER? ☺

Buen Camino.

Groetjes Anita